

Visa ditt intresse

Liljeroos

Finns det något bättre än att spöa farsan i fiske.

Visa ditt intresse

Ett abborrfiske jag minns speciellt väl är den gången min dotter Smulan fick sju abborrar och jag ingen. Platsen var storstenen utanför Vågen i Indalsälven. Hur jag än försökte med alla de tricks som finns var det lönlöst. Smulan däremot ropade och skrattade om vartannat. Pappa nu sitter det en igen. Hur kan det komma sig att det blir så, att abborrarna tar på den ena spinnaren men inte den andra. När vi pimplar röding är det ofta att ena hålet ger mycket mer fisk. Även om hålen är nästan bredvid varandra. På storstenen ute i älven använde jag och Smulan varsin Sonettspinnare fast med helt olika resultat. Säkert lossnade också sju abborrar för Smulan, det sved lite men jag var enormt glad för hennes skull. Varför tog de på hennes spinnare och inte min?

Senare på kvällen avnjöt vi av abborrarna. Byxade och panerade låg de tillsammans med kokt mandelpotatis på våra fat. Jag vill minnas att hon tyckte dessa var godare än de abborrar jag brukade fånga. Hon hade säkert rätt, precis som Kalles filosofi om harrarnas smak.

Kolla pappa.

att hon själv hittar den stigen men tiden rinner iväg och jag kan bli nöd till att visa vägen. Kanske är det lite egoistiskt av mig. Likt en person som precis slutat röka eller börjat äta nyttigt. Plötsligt ska alla runt om frälsas i samma anda. Det brukar inte finnas någon hejd i deras tydlighet. Självkligt är det utomordentligt bra att t.ex sluta röka eller börja äta nyttigt. Jag menar, bara för att jag älskar flugfisket betyder det inte att alla har den ådran. En liten puff i rätt riktning är allt jag ska ge. Sen måste hon göra resten själv, om hon vill.

Vi var ofta och fiskade i Indalsälven, speciellt vid denna vik med namnet Vågen. Det var här Kent hade sin flatbottnade militärbåt. Den var byggd i marinplywood och stor som en etta på söder. Med andra ord en ypperlig fiskebåt. Den fick vi låna närhelst vi fick lust.

Smulan var mest intresserad av abborrfiske eftersom det allt som oftast blev ett lyckat fiske. Att fiskarna sedan smakade utsökt hade nog en del med saken att göra. Även när jag var ute i flugfiskeärenden ville Smulan följa med. Det var riktigt roligt att hon fann en njutning av att vara ute i naturen, vid älvar och sjöar med sin far. Det återstår numer bara en sak, göra henne till flugfiskare. Mitt hopp har varit

Dygnsrytmen blev satt ur spel när vi var ute på våra expeditioner. På något vis tror jag att hon gillade de ljusa sommarnätterna i Jämtland. Intresset för nattligt vak har alltid legat ungdomar varmt om hjärtat, suget av att få vara uppe under den förbjudna tiden. Minnen från min egen ungdom dyker upp och bekräftar tankarna.

Fiskenätter gör en trött.

En annan fisketripp gick till Storån i västra Jämtlands fjälltrakter. Mycket sugen på flugfisket efter en vinter i dvala övergick lusten mitt förstånd. Doppandet av flugan blev så nödvändigt att en tripp till fjälls var det enda som kunde stilla längtan. Innerst inne visste jag att vårfloden gjorde möjligheterna till fångst minimala, men det spelade ingen roll.

Även om det inte blev något napp artade sig trippen till en minnesvärd utflykt. En rykande hög med färsk björns spillning drev upp pulsen på såväl ung som gammal. Vi formligen såg hur spillningen svalnade framför våra ögon, den var bara minuter gammal. Vid vår övernattningsplats dök det upp en fjälllämmel som Smulan genast döpte till Lennart. Hon ville naturligtvis ha med sig Lennart hem vilket jag förstod så väl. Lennart var helt orädd och mycket nyfiken på oss. Hans charm var outgrundlig men det hjälpte inte, Lennart skulle inte flytta in till stan. Det var kul när barnen ville följa med på fisketripparna.

Charmören Lennart lemmel.

Ida och Rebecca ger en hjälpande hand, eller rättare sagt fot.

Vädret hade varit varmt och torrt i flera veckor. Vattennivån hade sjunkit drastiskt i Hårkan, vilket blottade ett månlikt landskap. I nästan alla sinande vattenpölar på älvbotten simmade små fiskungar omkring. Rebecca min yngsta dotter och hennes kompis Ida satte genast igång med en räddningsaktion av stora mått. Med stövlarna fyllda av vatten användes de som transport för de innan dödsdömda fiskungarna. Hela dagen slet de envetet med uppgiften av att bära fiskarna till den krympande älven. Fisket gick uselt i den tryckande värmen så korb och makaroner blev en uppskattad middag även om vi helst ätit nyrökt harr med mandelpotatis.

Rebeccas mössa känns lik en annan mössa jag sett.